

УДК 342(477)

Д.В. СКИРТА, Київський національний університет імені Тараса Шевченка

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ВЗАЄМОДІЇ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОГО ФІНАНСОВОГО КОНТРОЛЮ У СФЕРІ ДЕРЖАВНИХ ЗАКУПІВЕЛЬ УКРАЇНИ: ПРОБЛЕМИ ТА ШЛЯХИ ВДОСКОНАЛЕННЯ

Ключові слова: взаємодія, органи державного фінансового контролю, сфера державних закупівель, правове регулювання

У процес здійснення державного фінансового контролю у сфері державних закупівель залучено цілу низку державних органів, зокрема: Державну фінансову інспекцію України, як ключовий орган у цій сфері, Рахункову палату, Державне казначейство України. Крім того, зазначені органи у процесі здійснення такого контролю активно взаємодіють з багатьма іншими державними органами, зокрема, з Міністерством економічного розвитку і торгівлі України, Антимонопольним комітетом України, Державною службою статистики України, Державною податковою адміністрацією України, Державною митною службою України, Міністерством внутрішніх справ України, органами прокуратури та іншими.

Дослідженнями взаємодії органів державного та фінансового контролю займалися науковці Л.К. Воронова, Л.А. Савченко, О.Ф. Андрійко, Ю.І. Пивовар, Л.М. Касьяненко та В.С. Авдєєв, О.О. Кузьменко, П.К. Германчук, І.Б. Стефанюк, Н.І. Рубан, В.Т. Білоус, В.В. Бурцев та інші.

Не викликає сумніву, що висока ефективність функціонування механізму державного фінансового контролю у сфері державних закупівель можлива лише за умови, що всі органи державного фінансового контролю у сфері державних закупівель працюють як

єдиний механізм державного контролю, обмінюючись інформацією та злагоджено виконуючи кожні свої завдання відповідно до компетенції. Проте на сьогодні такої злагодженої та скоординованої роботи немає. А отже, дослідження проблем взаємодії зазначених органів, пошук причин та шляхів подолання таких проблем, є вкрай актуальним у контексті розвитку державного фінансового контролю у сфері державних закупівель, і є метою статті. Новизна дослідження полягає у класифікації засад взаємодії органів державного фінансового контролю у сфері державних закупівель та пропозиціях із вдосконалення чинного законодавства.

Ет Про проблему відсутність належної взаємодії та координації діяльності між органами державного контролю, державного фінансового контролю говорять такі науковці, як О.Ф. Андрійко, Л.А. Савченко, Д.С. Роговенко, Ю.І. Пивовар, М.М. Головань, Д.Л. Зима та ін. Зокрема, як слушно зазначає з цього приводу М.М. Головань, на сьогодні діяльність контрольних установ здійснюється за відсутності чіткої взаємодії. По суті, державний фінансовий контроль на практиці діє не як єдина система, а існує у формі відокремлених ланок [1].

Аналізуючи наукові погляди та підходи щодо взаємодії та координації органів державного фінансового контролю у сфері державних закупівель, а також існуючі правові механізми такої взаємодії, ми пропонуємо розділити на прямі такої взаємодії, за критерієм змісту та мети, на чотири окремі групи:

- 1) інформаційна взаємодія;
- 2) адміністративна взаємодія субординації;
- 3) адміністративна взаємодія координації;
- 4) адміністративно-процесуальна взаємодія.

Інформаційна взаємодія, на нашу думку, полягає в обміні інформацією між органом, який володіє певною інформацією відповідно до своєї компетенції, та органом державного фінансового контролю у сфері державних закупівель, з метою забезпечення якнайшвидшого та ефективного здійснення органом своєї контролюючої діяльності. Інформаційна

взаємодія має ключове значення для ефективного, вчасного та всебічного здійснення державного фінансового контролю, попередження порушень, збереження публічних фондів коштів, притягнення винних осіб до відповідальності. Незважаючи на таке важливе значення інформаційної взаємодії, у цій сфері зосереджені наступні серйозні проблеми, які потребують вирішення.

Істотною проблемою є тривалість отримання інформації шляхом направлення офіційних запитів та численні випадки ухилення запитуваних державних органів від її належного надання. Наприклад, Державна фінансова інспекція України, здійснюючи комплексну ревізію діяльності певної бюджетної установи, при виникненні необхідності отримати інформацію від інших державних органів, направляє до них відповідний інформаційний запит. Враховуючи, що, як правило, такі запити потребують надання великого обсягу інформації та/або додаткової підготовки, на практиці відповідь на такі запити надходить протягом 20-30 днів. Більше того, численні випадки, коли державні органи, до яких надходять такі запити, не надають інформації, посилаючись на будь-які формальні підстави, або надають її не у повному обсязі, або надають не ту інформацію, яка запитувалась тощо, що призводить до необхідності повторних запитів. Крім того, відсутня дієва відповідальність до посадових осіб державних органів за перераховані дії у сфері надання інформації. Проте, навіть у випадку отримання повної та всебічної інформації, щодо якої надіслано запит, нерідко виникає необхідність отримання додаткової інформації у зв'язку з вивченням отриманої, а отже потрібно надсилати нові запити. При цьому строки перевірок Державною фінансовою інспекцією України підконтрольних суб'єктів обмежені, а отже такий механізм отримання інформації у багатьох випадках неможливо застосувати вчасно та ефективно.

Причиною перерахованих вище проблем є, на наше переконання, відсутність належного правового регулювання зазначеної сфери відносин, зокрема відсутність єдиного кодифіко-

ваного нормативно-правового акту, який би чітко передбачав процедуру та строки інформаційної взаємодії органів державного фінансового контролю між собою та з іншими суб'єктами владних повноважень. Так, у Законі України «Про інформацію» [2] відсутні строки та порядок інформаційної взаємодії суб'єктів владних повноважень. Закон України «Про доступ до публічної інформації» [3] відповідно до п.2 ст.2 не поширюється на відносини щодо отримання інформації суб'єктами владних повноважень при здійсненні ними своїх функцій. Зазначена сфера правовідносин частково врегульована у спеціальному законодавстві, яке визначає правовий статус окремих органів державного фінансового контролю у сфері державних закупівель. Так, ст.18 Закону України «Про Рахункову палату» [4] передбачає, що на запити Рахункової палати в процесі здійснення нею своїх функцій всі органи державної влади і органи місцевого самоврядування, підприємства, установи та організації незалежно від форм власності та їх посадові особи зобов'язані надавати інформацію, що стосується об'єктів контролю. Проте, зазначена стаття та Закон в цілому не містить чітких строків надання такої інформації. Такі ж недоліки присутні і у Положенні про Державну фінансову інспекцію України [5], у якому п.п.2 п.6 передбачено право Держфінінспекції України одержувати від державних органів та органів місцевого самоврядування інформацію, документи і матеріали, необхідні для виконання покладених на Держфінінспекцію України та її територіальні органи завдань, проте не врегульовано процедуру, строки тощо.

У результаті, зазначена сфера правовідносин не врегульована належним чином на законодавчому рівні, має численні прогалини, які не системно заповнюються підзаконними нормативно-правовими актами, спільними наказами та угодами суб'єктів владних повноважень про інформаційну взаємодію, наприклад «Порядком взаємодії органів державної контрольно-ревізійної служби, органів прокуратури, внутрішніх справ, Служби безпеки України» та іншими [6–11].

На наше переконання, у зв'язку з наведеним, необхідно внести зміни до загального законодавства, що регулює правові засади надання інформації органами державної влади, зокрема до Закону України «про інформацію» [2], з метою:

1. Встановлення чітких строків обробки та надання інформації за наслідками звичайних (неелектронних) запитів про надання інформації;

2. Запровадження механізмів електронної інформаційної взаємодії, розгляду запитів про надання та електронного надання інформації;

Крім того, необхідним є встановлення дисциплінарної та адміністративної відповідальності посадових осіб органів державної влади за ненадання або неналежне надання інформації за запитами органів державного фінансового контролю у сфері державних закупівель, шляхом внесення відповідних змін до Законів України «Про державну службу» [12] та до КУпАП [13].

Зазначені нововведення дозволять значного прискорити обмін інформацією, підвищити ефективність, повноту та якість інформаційної взаємодії.

Ще однією важливою проблемою є роз'єднаність всіх інформаційних баз даних усіх фіскальних, фінансових і контролюючих органів. Доступ до таких баз даних обмежений і відкритий, як правило, тільки для працівників таких органів. Це призводить до обмеження можливостей для оперативного отримання та аналізу важливої інформації, яка необхідна для оперативного, повного та всебічного державного фінансового контролю. Так, Державна фінансова інспекція України не має доступу до баз даних Державної податкової служби України, Державної митної служби України, Державного казначейства України та інших органів. Поодиноким позитивним зрушенням у цій сфері можна вважати затвердження Порядку надання Державній фінансовій інспекції України та її територіальним органам даних в електронному вигляді з Єдиного державного реєстру юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців [14].

На наше переконання, враховуючи зазначене, необхідно внести зміни до законодавства, що регулює правові режими вказаних інформаційних баз даних [15–19], з метою організації спільного доступу до них усіх органів, що здійснюють державний фінансовий контроль у сфері державних закупівель. У якості аргументу проти такого нововведення можна передбачити припущення, що зазначені бази даних містять конфіденційну інформацію і тому не можуть бути відкритими. У відповідь на ці аргументи слід зазначити, що відкриття таких баз даних для обмеженого кола осіб у контролюючих державних органах відбувається відповідно до п.2 ст.11 Закону України «Про інформацію». По-друге, такі інформаційні бази, зокрема Державної податкової служби України та інших, знаходяться у фактично відкритому доступі у цивільному обігу, в т.ч. на багатьох Інтернет-ресурсах. Фактично, контролюючі органи змушені неофіційно та у порушення законодавства користуватися такими інформаційними базами даних, враховуючи неможливість або складність отримання офіційного доступу до них. Враховуючи все вищенаведене, ми пропонуємо закріпити законодавчі механізми такого доступу, надавши його обмеженому колу осіб у кожному контролюючому органі, шляхом внесення змін до Законів України «Про інформацію», «Про захист персональних даних» та відповідних спеціальних нормативно-правових актів. При цьому права доступу таких осіб повинні бути обмеженими отриманням інформації без можливості її коригування, оскільки відповідальність за належний стан та функціонування таких інформаційних систем покладена на державні органи, які створюють та забезпечують функціонування відповідної інформаційної бази даних.

Адміністративна взаємодія субординації полягає, на нашу думку, у адміністративному управлінні та адміністративній і методологічній координації діяльності структурних підрозділів контролюючого органу або контрольовано-ревізійних підрозділів (підрозділів внутрішнього аудиту) в міністерствах, інших

центральної виконавчої влади, їх територіальних органах та бюджетних установах, які належать до сфери управління міністерств, інших центральних органів виконавчої влади. Як зазначає Ю.М. Козлов, галузева та вертикальна координація контрольної діяльності по лінії міністерств і відомств здійснюється в порядку субординації, за якої кожен із вищих органів використовує координацію для об'єднання і спрямування контрольної діяльності [20, с.152]. Проте така вертикальна взаємодія (координація) має серйозні недоліки. Як слушно зазначає А.І. Бондаренко, негативним моментом існування такої ієрархічної структури координації є те, що певні контролюючі суб'єкти знаходяться у підпорядкуванні інших, а отже існує залежність одних органів, що підлягають контролю, від інших [21, с.7]. Ще одним проблемним аспектом розгалуженої вертикальної системи державного фінансового контролю у сфері державних закупівель є зростання витрат на її підтримання та ускладнення управління такою системою. Не можна не погодитись з думкою О.Б. Гаєвської, яка зазначає, що разом зі зростанням рівнів управлінської ієрархії збільшуються також і витрати на координацію діяльності такої системи та, відповідно, виникає необхідність координувати вже дії осіб, які беруть участь у такій вертикальній координації [22, с.50].

Враховуючи зазначені проблеми, слід звернути особливу увагу на таких контролюючих суб'єктів, як структурні підрозділи внутрішнього аудиту у міністерствах, інших центральних органах виконавчої влади, їх територіальних органах та бюджетних установах. Проблематика діяльності зазначених суб'єктів полягає у тому, що хоча законодавством і передбачено забезпечення їх організаційної та функціональної незалежності [23, п.2 п.4], на практиці забезпечити її неможливо, оскільки призначення керівника та працівників таких підрозділів здійснюється керівником органів, у яких вони створені [23, п.9]. При цьому діяльність таких підрозділів дублює діяльність Державної фінансової інспекції України, оскільки проведення аудиту

є одним із методів державного фінансового контролю у сфері державних закупівель. Але якщо Державна фінансова інспекція України здійснює незалежний контроль у сфері державних закупівель, оскільки відсутній субординаційний вплив від підконтрольних суб'єктів, то структурні підрозділи внутрішнього аудиту є залежними і не можуть здійснювати незалежний контроль.

Враховуючи вищенаведені обставини, а також погоджуючись із викладеними вище позиціями О.Б. Гаєвської та А.І. Бондаренко, ми дійшли висновку, що існування зазначених структурних підрозділів є неефективним та витратним для публічних фондів коштів. Доцільно ліквідувати зазначені підрозділи, а вивільнені штатні одиниці передати до Державної фінансової інспекції, або ліквідувати, зменшивши видатки відповідних публічних фондів коштів. Якщо ж говорити про попередній внутрішній державний фінансовий контроль у сфері державних закупівель, то такий контроль повинні здійснювати у державних органах, бюджетних установах та інших підконтрольних суб'єктах юридичні департаменти/відділи, керівники, члени тендерних комітетів та інші посадові особи, задіяні у плануванні та здійсненні державних закупівель.

Адміністративна взаємодія координації діяльності полягає, на нашу думку, у плануванні та реалізації спільних узгоджених дій з метою досягнення вищої ефективності діяльності кожного з органів, що здійснюють таку координацію, шляхом видачі спільних нормативно-правових актів, підписання двохсторонніх та багатосторонніх адміністративних договорів, проведення спільних нарад, засідань, конференцій, навчань спеціалістів, тимчасові направлення спеціалістів у якості експертів тощо. Як зазначає Ю.І. Пивовар, сутність координації полягає у розробленні, обговоренні, ухваленні та реалізації спільних заходів із здійснення фінансового контролю, завдяки чому досягається ефективність контрольної діяльності [24, с.21]. Іноді у науковій літературі таку взаємодію називають горизонтальною координацією фінансового контролю –

зокрема, як зазначає А.І. Бондаренко, така координація здійснюється відносно суб'єктів, які наділені контрольними повноваженнями й не підпорядковуються один одному [21, с.7-8]. Проте, деякі вчені вважають, що координація державного фінансового контролю має здійснюватись централізовано. Так, лунають пропозиції наділити відповідними повноваженнями один з органів державного фінансового контролю, або створити окремий координуючий орган, або створити консультативний орган державного фінансового контролю для координації. Так, зокрема, Ю.І. Пивовар поділяє думку науковців О. Андрійко, Н. Нижник, О. Машков, С. Мосов, Л. Савченко, Д. Роговенко, які вважають за доцільне створити єдиний центральний орган, що здійснював би координацію суб'єктів, яким делеговано право на здійснення державного фінансового контролю, законодавчо визначивши його компетенцію та закріпивши її в Конституції України [25, с.345; 26–27; 28, с.25]. Як альтернативний, Ю.І. Пивовар пропонує й інший варіант: наділити Рахункову палату повноваженнями зі здійснення координації у сфері фінансового контролю, визнавши її вищим органом фінансового контролю та створивши постійно діючий консультативний орган державного фінансового контролю [24, с.21].

На нашу думку, централізація адміністративної взаємодії координації між органами державного фінансового контролю у сфері державних закупівель та з іншими державними органами призведе до втрати такої взаємодії ознак добровільної координації діяльності та зробить такі відносини взаємодією субординації з настанням усіх негативних наслідків та недоліків, основними з яких є значне ускладнення системи державного фінансового контролю, втрати контролюючими суб'єктами частини незалежності у контрольній діяльності.

Ще одним істотним недоліком централізованої координації діяльності є питання достовірності та адекватності координаційних рішень. Жоден централізований координуючий орган не може мати настільки повну та

об'єктивну картину всіх обставин, проблем, юридичних та практичних нюансів здійснюваного державного фінансового контролю у сфері державних закупівель у кожному з органів, діяльність яких він координує, наскільки таку повну та об'єктивну інформацію мають самі контролюючі органи, що здійснюють контроль. А тому ефективність управлінських рішень централізованого державного органу координації державного фінансового контролю буде поступатися ефективності таких рішень безпосередніх органів державного фінансового контролю у сфері державних закупівель.

Враховуючи наведені недоліки централізованої координації такої взаємодії, вважаємо недоцільним встановлення правових механізмів централізованого управління у сфері адміністративної взаємодії координації між органами державного фінансового контролю у сфері державних закупівель та іншими державними органами.

Істотною проблемою у сфері взаємодії та координації діяльності органів державно фінансового контролю у сфері державних закупівель, на яку звертають увагу науковці, є дублювання функцій та повноважень, що призводить до підконтрольності одних суб'єктів декільком контролюючим суб'єктам. Наприклад, юрисдикція Державної фінансової інспекції України співпадає з юрисдикцією Рахункової палати у частині контролю за здійсненням державних закупівель у бюджетних установах, державних підприємствах тощо. Досліджуючи правовий статус Рахункової палати України, про цю проблему зазначає Д.С. Роговенко [29, с.27] та І.Г. Худавердєв [30, с.42]. Не всі науковці вбачають проблему у дублюванні функцій органів державного фінансового контролю. Так, Л.А. Савченко вважає, що у певних випадках дублювання, яке існує при здійсненні органами фінансового контролю своїх обов'язків, може бути необхідним, а не шкідливим, оскільки забезпечуватиме отримання повних достовірних результатів контролю [25, с.344]. Проте, на думку Ю.І. Пивовара, такий підхід є дискусійним, адже здійснення контролю не має порушува-

ти виконання відповідними виконавцями своїх загальних функцій [24, с.19].

На нашу думку, дублювання функцій державного фінансового контролю у сфері державних закупівель не несе істотно негативних наслідків, проте, по-перше, таке дублювання призводить до зростання витрат публічних фондів коштів на здійснення подвійного державного фінансового контролю, а, по-друге, ставить питання щодо ефективності діяльності обох зазначених органів: якщо кожен з зазначених органів здійснює державний фінансовий контроль у сфері державних закупівель на високому професійному рівні – існування дублюючого органу непотрібне, а у протилежному випадку необхідно усувати причини неефективного здійснення державного фінансового контролю, а не дублювати функції.

Адміністративно-процесуальна взаємодія полягає, на наше переконання, у зверненні одного державного органу по відношенню до іншого з вимогою здійснити певні юридично-значимі дії, що віднесені до компетенції такого органу.

У сфері адміністративно-процесуальної взаємодії також наявні значні наукові та практичні проблеми, які потребують якнайшвидшого вирішення. Так, статтею 14 Закону України «Про державну контрольно-ревізійну службу в Україні» [31] передбачено, що працівники правоохоронних органів зобов'язані сприяти службовим особам державної контрольно-ревізійної служби у виконанні їх обов'язків, у разі недопущення працівників державної контрольно-ревізійної служби на територію підприємства, установи, організації, відмови у наданні документів для ревізії та будь-якої іншої протиправної дії органи міліції на прохання цих осіб зобов'язані негайно вжити відповідних заходів тощо. Проте на практиці реалізація норм цієї статті Закону пов'язана з численними проблемами через відсутність деталізації поняття підприємства, установи, організації, відносини з приводу яких регулює зазначена стаття Закону. Крім того, немає чіткого переліку документів, які б підтверджували підконтрольність зазначеного

суб'єкту відповідно до критеріїв, зазначених у ст.2 Закону. В результаті керівники підприємств, установ та організацій, та територію яких недопущення працівників Державної фінансової інспекції України, зазначають, що їх підприємство, установа чи організація не є підконтрольним суб'єктом Державної фінансової інспекції України і їх дії з недопущення ревізорів та територію є законними. Оскільки працівники правоохоронних органів відповідно до ст.19 Конституції України [32] зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України, а норми зазначеної статті є неоднозначними, працівники правоохоронних органів вимагають від працівників Державної фінансової інспекції України надавати у таких випадках рішення суду і лише після цього здійснюють відповідні заходи. Виникають також численні проблеми і у сфері надання підконтрольними суб'єктами документів, необхідних для здійснення перевірки. Так, керівники підконтрольних суб'єктів з метою ухилення від надання документів на перевірку, посилаються на правові режими обмеженого доступу зазначених документів, зокрема комерційної таємниці, конфіденційності, державної таємниці тощо, або на відсутність зазначених документів у зв'язку з їх зберіганням у іншому місці, втраченою, пошкодженням, знищенням тощо. Проте очевидно, що процедура отримання рішень суду є складною та довготривалою, а строки проведення перевірок обмеженими, що в цілому призводить до неможливості здійснення ефективного та вчасного державного фінансового контролю у сфері державних закупівель.

З огляду на зазначені проблеми, доцільно, на нашу думку, внести зміни до Закону України «Про державну контрольно-ревізійну службу в Україні» [12], та максимально деталізувати поняття підприємств, установ та організацій, які є безумовними підконтрольними суб'єктами Державної фінансової інспекції України, а у випадку, якщо зазначені підприємства, установи та організації є приватними юридичними особами і є підконтрольні

суб'єктами у зв'язку з отриманням коштів з публічних фондів коштів, доцільно чітко передбачити документи, які засвідчують таку підконтрольність для надання правоохоронним органам. Потребує подальшого наукового дослідження та обговорення доцільність створення єдиного електронного реєстру підконтрольних суб'єктів Державної фінансової інспекції України. Стосовно проблематики ненадання документів працівникам Державної фінансової інспекції України, у таких випадках доцільно передбачити право перевіряючим працівникам здійснювати в присутності працівників правоохоронних органів огляд всіх приміщень, сховищ, сейфів та інших місць, де потенційно можуть знаходитись зазначені документи.

Зазначені законодавчі зміни призведуть до зменшення випадків, у яких необхідні звернення до суду, значне скорочення часу здійснення перевірок дотримання законодавства у сфері державних закупівель, унеможливить незаконну протидію керівниками підконтрольних суб'єктів здійсненню державного фінансового контролю у сфері державних закупівель, що в цілому призведе до підвищення ефективності такого контролю та економії публічних фондів коштів. На наше переконання, вирішення запропонованими нами шляхами проблем у сфері правового регулювання взаємодії органів державного фінансового контролю між собою та з іншими органами державної влади при здійсненні ними державного фінансового контролю у сфері державних закупівель, дозволить істотно підвищити ефективність функціонування механізму державного фінансового контролю у сфері державних закупівель, забезпечить значне зменшення порушень та злочинів, призведе до зростання ефективності витрачання публічних фондів коштів та значної економії обмежених фінансових ресурсів держави.

ЛІТЕРАТУРА

1. Головань М. М. Державний фінансовий контроль і його реформування / М. М. Головань // *Фінанси України*. – 2003. – № 9.
2. Закон України «Про інформацію» : від 02.10.1992 р., № 2657-XII // *ВВР України*. – 1992. – № 48. – Ст. 650.
3. Закон України «Про доступ до публічної інформації» : від 13.01.2011 р., № 2939-VI // *ВВР України*. – 2011. – № 32. – Ст. 314.
4. Закон України «Про Рахункову палату» : від 11.07.1996 р., № 315/96-ВР // *ВВР України*. – 1996. – № 43. – Ст. 212.
5. Указ Президента України «Положення про Державну фінансову інспекцію України» : від 23.04.2011 р., № 499/2011 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/499/2011>.
6. Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження Порядку періодичного подання інформації органам державної податкової служби та отримання інформації зазначеними органами за письмовим запитом» : від 27.12.2010 р., № 1245 // *Урядовий кур'єр*. – 11.01.2011. – № 3.
7. Наказ Мінфіну України, Мін'юсту України «Про затвердження Порядку надання інформації Державною податковою службою України на запити органів державної виконавчої служби» : від 23.12.2011 р., № 1701/3578.
8. Постанова Пенсійного фонду «Про затвердження Порядку обміну інформацією між Державною податковою адміністрацією України, Пенсійним фондом України та Державним центром зайнятості Міністерства праці та соціальної політики України» : від 12.07.2006 р., № 9-3.
9. Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження Порядку взаємодії органів виконавчої влади щодо обміну інформацією, необхідною для обчислення і справляння плати за землю» : від 01.08.2006 р., № 1066 // *Урядовий кур'єр*. – 08.08.2006. – № 146.
10. Наказ Головки КРУ, МВС України, Служби безпеки України, Генеральної прокуратури України «Про затвердження Порядку взаємодії органів державної контрольно-ревізійної служби, органів прокуратури, внутрішніх справ, Служби безпеки України» : від 19.10.2006 р., № 346/1025/685/53 // *Офіційний вісник України*. – 2006. – № 44. – Ст. 2962.

11. Угода про міжвідомче інформаційне співробітництво між Державною податковою адміністрацією України та Державним комітетом України із земельних ресурсів : від 30.12.2009 р., № 032-Г.

12. Закон України «Про державну службу» : від 16.12.1993 р., № 3723-ХІІ // ВВР України. – 2012. – № 26. – Ст. 273.

13. Кодекс України про адміністративні правопорушення // ВВР УРСР. – 1984. – Додаток до № 51. – Ст. 1122.

14. Наказ Мін'юсту України «Про затвердження Порядку надання Державній фінансовій інспекції України та її територіальним органам даних в електронному вигляді з Єдиного державного реєстру юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців» : від 16.03.2012 р., № 420/5 // Офіційний вісник України. – 2012. – № 24. – Ст. 930.

15. Наказ Мінфіну України «Про затвердження Порядку реєстрації та обліку бюджетних зобов'язань розпорядників бюджетних коштів та одержувачів бюджетних коштів в органах Державної казначейської служби України» : від 02.03.2012 р., № 309.

16. Закон України «Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців» : від 15.05.2003 р., № 755-IV // ВВР України. – 2003. – № 31-32. – Ст. 263.

17. Наказ Мінфіну України «Про затвердження Змін до Положення про реєстрацію платників податку на додану вартість» : від 10.02.2012 р., № 144.

18. Наказ ДПС України «Про затвердження Положення про Реєстр неприбуткових установ та організацій» : від 24.01.2011 р., № 37.

19. Наказ Державної служби автомобільних доріг України «Про затвердження форм Реєстру договорів з підрядними організаціями, які поставляють товари, виконують роботи, надають послуги під час здійснення заходів, пов'язаних з ліквідацією наслідків стихійного лиха, що сталося 23-27 липня 2008 р., на об'єктах дорожнього господарства державної форми власності і під час будівництва, реконструкції та капітального ремонту автомобільних доріг загального користування, та Реєстру пред'яв-

лених для здійснення авалю векселів Укравтодор (з 2001 р.)» : від 15.12.2009 р., № 568.

20. Козлов Ю. М. Административные правоотношения / Ю. М. Козлов. – М. : Юрид. лит., 2006. – 184 с.

21. Бондаренко А. І. Напрями вдосконалення координації діяльності органів державного фінансового контролю / Бондаренко А. І. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.kbuapa.kharkov.ua/e-book/db/2011-1/doc/5/05.pdf>.

22. Гаевская О. Б. Современная цивилизация и социальное управление (организационный аспект) / О. Б. Гаевская. – К. : МАУП, 2007. – 120 с.

23. Постанова Кабінету Міністрів України «Деякі питання утворення структурних підрозділів внутрішнього аудиту та проведення такого аудиту в міністерствах, інших центральних органах виконавчої влади, їх територіальних органах та бюджетних установах, які належать до сфери управління міністерств, інших центральних органів виконавчої влади» : від 28.09.2011 р., № 1001 // Офіційний вісник України. – 2011. – № 75. – Ст. 2799.

24. Пивовар Ю. І. Організаційно-правові засади взаємодії міліції і органів фінансового контролю: дис. ... кандидата юрид. наук : 12.00.07 / Пивовар Ю. І. ; Київськ. нац. ун-т внутр. справ. – К., 2008. – 266 с.

25. Савченко Л. А. Правові проблеми фінансового контролю в Україні: дис. доктора юрид. наук : 12.00.07 / Савченко Леся Анатоліївна. – Ірпінь, 2002. – 455 с.

26. Андрійко О. Ф. Організаційно-правові проблеми державного контролю у сфері виконавчої влади : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня докт. юрид. наук : спец. 12.00.07 «Теорія управління; адміністративне право і процес; фінансове право» / О. Ф. Андрійко. – К., 1999. – 38 с.

27. Роговенко Д. С. Правовий статус Рахункової палати України : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.07 «Адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право» / Д. С. Роговенко. – К., 2007. – 21 с.

28. Нижник Н. Контроль у сфері державного управління / Н. Нижник, О. Машков, С. Мосов // Вісник Укр. акад. держ. упр. – 1998. – № 2. – С. 23–31.

29. Роговенко Д. С. Правовий статус Рахункової палати України: дис. ... кандидата юрид. наук : 12.00.07 / Роговенко Дмитро Сергійович ; Київськ. нац. ун-т ім. Тараса Шевченка. – К., 2007. – 201 с.

30. Худавердиев И. Г. Деятельность органов государственной контрольно-ревизионной службы сквозь призму правовых норм

(Проблемы, суждения) / И. Г. Худавердиев // Финансовый контроль. – 2009. – № 2. – С. 41–45.

31. Закон України «Про державну контрольно-ревізійну службу в Україні» : від 26.01.1993 р., № 2939-ХІІ // ВВР України. – 1993. – № 13. – Ст. 110.

32. Конституція України : від 28.06.1996 р., № 254к/96-ВР [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/конституція>.

Скирта Д. В. Правове регулювання взаємодії органів державного фінансового контролю у сфері державних закупівель України: проблеми та шляхи вдосконалення / Д. В. Скирта // Форум права. – 2012. – № 3. – С. 683–691 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.nbu.gov.ua/e-journals/FP/2012-3/12cdvtsv.pdf>

Здійснено аналіз існуючих наукових поглядів на сутність та класифікацію взаємодії органів державного фінансового контролю, встановлені проблеми взаємодії органів державного фінансового контролю у сфері державних закупівель, запропоновані шляхи вдосконалення чинного законодавства.

Скирта Д.В. Правовое регулирование взаимодействия органов государственного контроля в сфере государственных закупок Украины: проблемы и пути совершенствования

Выполнен анализ существующих научных взглядов на сущность и классификацию взаимодействия органов государственного финансового контроля, определены проблемы взаимодействия органов государственного контроля в сфере государственных закупок, предложены пути усовершенствования существующего законодательства.

Skirta D.V. Problems and Ways to Improve the Legal Basis of Cooperation between Government Agencies of the State Financial Control in Public Procurement in Ukraine

Legal basis for cooperation between the state agencies of financial control in public procurement with each and with other government agencies investigates. Given possible solutions investigated problems and directions for improvement of legal regulation of state financial control in public procurement in Ukraine.